

Tid. Øerne blev imidlertid ved at gaa tilbage. De aarlige Tilskud fra Statskassen vare saa store, at de efterhaanden løb op til en Sum af 10 Mill. Kr., som Øerne stode i Gæld i til den danske Statskasse, og samtidig blev Selvstyret en fuldstændig Illusion; thi Øerne kunde ikke klare sig, og hvad der manglede, maatte nødvendigvis tilskydes fra Statskassen, og den naturlige Følge deraf var, at de følte sig uden Ansvar med Hensyn til det finansielle Resultat af deres Administration derovre, de overlode trøstigt den danske Statskasse at betale, hvad der manglede. Fremgang kunde der under disse Forhold ikke være Tale om, og dertil kom, foruden de trykkede Konjunkturer, at der jo ikke mindre end to Gange i denne 40-aarige Periode var Tale om, at Øerne skulde sælges. Det er en Selvfølge, at under saadanne Forhold maatte alt Initiativ fra Øernes Side gaa tabt.

Angaaende min Stilling til Sagens Historie vil jeg sige, at jeg i sin Tid stemte for at sælge Øerne, fordi jeg ved at være Medlem af det vestindiske Udvalg i en lang Række af Aar var kommen til Overbevisning om, at naar man ikke fra Moderlandets Side vilde gribe kraftigt ind til Støtte for Kolonierne, maatte vi hellere skille os af med dem, thi saa var der ingen Fremgang mulig. Men da saa Rigsdagen stemte mod Salget, kan jeg for mit Vedkommende sige, at jeg egentlig hilste det med Glæde, thi nu var Pligten paalagt os til at gribe ind, vi maatte i vor egen Interesse gøre det, der var nødvendigt for at hjælpe Øerne paa Fode, selv om det maatte ske med finansielle Ofre fra vor Side; thi det, der i saa Fald maatte ofres, kunde aldrig blive saa meget som det, der tabtes, ikke alene ved de direkte aarlige Tilskud for at dække Gælden derude, men ogsaa ved den Mangel paa Energi og Selvstændighedsfølelse, som naturlig fremgik af saadanne Forhold derude.

Imidlertid vedbleve de daværende Regeringer at holde paa deres Forslag om, at man skulde ophæve Kolonialforfatningen og dele Ansvaret mellem Øerne og Moderlandet og ligeledes dele Indtægterne og Udgifterne. Derimod modsatte man sig ubetinget og bestemt Udsendelsen af en Kommission, der blev ikke gjort noget i den Henseende. Saa kom Systemskiftet, da en Venstreregering kom til Roret, og vi vide, at der derefter meget hurtigt blev nedsat en Kommission til at tage disse Ting under Overvejelse, en Kommission, som blev sendt ud til Kolonierne, og i

hvilken Kommission et af dette Tings Medlemmer var Deltager. Fra Koloniernes Side var der ikke alene blevet protesteret mod den Tanke, at de selv ved deres egne Midler skulde kunne underholde baade Administration, Militær og deres egne kommunale Indretninger, men de protesterede ogsaa mod, at man gik hen og berøvede dem det Selvstyre, der en Gang var givet dem, selv om de vel erkendte, at dette Selvstyre ikke hidtil havde baaret gode Frugter. I den Henseende fandt de Støtte hos Venstre her i Tinget gennem de Betænkninger, der gentagne Gange fremkom fra Udvalget; de fandt Støtte i deres Betragtning om, at Selvstyret skulde de beholde, og at Moderlandet burde paatage sig en Del af Udgifterne ved Administrationen. Venstre foreslog saaledes, at Guvernementet, Militærudgifterne og Pensionerne skulde overtages af Moderlandet, men saa maatte man ogsaa fordrø, at de i øvrigt kunde staa paa egne Ben.

Den Kommission, der blev udsendt, fremlagde ved sin Hjemkomst en meget stor Betænkning, som jo alle ærede Medlemmer kende; det var et særdeles grundigt og godt Arbejde, som her forelaa fra Kommissionens Side, den havde arbejdet stærkt og ihærdigt og har givet en stor Mængde værdifulde og højst interessante Oplysninger i den her foreliggende Bog. Jeg kunde have ønsket, at Betænkningen i sin Tid var bleven forelagt her i Tinget til Behandling og Overvejelse; formelt kunde det jo gøres, idet der fra Kommissionen forelaa et bestemt Forslag om en Reorganisation af Forholdene derovre. Og hvis en saadan almindelig Debat om denne Betænkning havde fundet Sted, vilde den nuværende Regering sikkerlig have haft langt lettere ved at udarbejde disse Forslag her. Nu maa det have været et vanskeligt og byrdefuldt Arbejde, idet der jo stadig har maattet konfereres med Kolonialraadene.

Kommissionens Forslag, bygget paa de Erfaringer, den havde indhentet derovre, gik for en Del ud paa det, som Venstre i sine Betænkninger havde foreslaaet, nemlig at Staten skulde overtage en Del af Byrderne og at i øvrigt Øernes Indtægter gennem Told og Næringskat skulde tilfalde dem selv til deres kommunale Indretninger. Men Kommissionen gik tillige for saa vidt samme Vej som tidligere Højreregeringer, som den foreslog Ophævelse af Koloniernes Selvstyre. Kolonialloven af 1863 siger, at den lovgivende Myndighed for de dansk-vestindiske Øer